

der er Mistanke om, at denne har fundet Indgang paa et Sted, skal der nedslaaes et Par Stykker Dvæg, som derpaa obduceres. Der er ligeledes bestemt, at naar det er nødvendigt at nedslaae eller bræbe Besætninger, skal dette skee, og det er da fastsat, at naar det viser sig, at Sygdommen ikke har været tilstede, skal der gives Eieren fuld Erstatning, men ellers skal der gives ham en Erstatning af $\frac{2}{3}$ af Værdien, om hvis Udbredelse der derpaa gives nærmere Regler. Naar nu imidlertid Dvægpesten kommer for Alvor, naar den, som i England, udbreder sig efter en stedse stigende Scala, naar der døer Tusinder af Dyr, enten fordi man maa slaae dem ned for at standse Smitten, eller fordi man er ude af Stand til at yde dem den Lægebistand, som er nødvendig, hvorledes er Staten da stillet? Er § 8 beregnet paa Sygdomme af en saa stor Udbredelse, som denne Dvægpest allerede har i England og kan faae her, eller er dens Tanke alene den at ville ramme de enkelte sporadiske Tilfælde, der maatte forekomme, saaledes at man ligeoverfor en stor Epizooti staaer uden al Regel? Dersom det Sidste maa be- svares bekræftende, er der al Opfordring til hurtigst muligt at søge Forsikringsforeninger bragte tilveie; men er det Offentlige for- pligtet til i et hvilketomhelst Omfang af Syg- dommen at give Erstatning, bliver Spørgs- maalet egentlig det, hvorledes Forsikringsfor- eningerne da ere stillede. De private Forsik- ringsforeninger komme da egentlig kun til at overtage den $\frac{1}{3}$, som det Offentlige ikke bærer. Jeg troer, at ogsaa her er et Forhold, som det kan være ganske nyttigt at høre nogen Forkla- ring om.

Winther: Det, der gjorde, at jeg saa seent indbragte dette Lovforslag, var flere for- skjellige Grunde, men een af dem var den, at netop det Spørgsmaal, som nu sidst blev reist af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville), stod uklart for mig. Det var mig ikke ganske klart, om ikke Staten havde paataget sig en Forpligtelse til at erstatte Dvæg, der døde af en af disse smitsomme Sygdomme i Henhold til Loven af 29de Decbr. 1857 § 8; men ved nærmere Overveelse af Paragraphen

er jeg kommen til at forstaae den saaledes, at der ikke kan være Tale om, at denne Erstat- ningspligt fra det Offentliges Side skulde ved- blive, naar Sygdommen har faaet en stor Ud- bredelse. Det hedder nemlig i § 8 — hvis Formanden tillader, at jeg oplæser et Par Ord — : „De Dyr, om hvilke det efter Dyrlægens Er- klæring maa ansees for afgjort, at de ere an- grebne af en af fornævnte tvende Sygdomme, kunne efter Politimesterens Foranstaltning bræ- bes, indtil det, naar der ikke længer er Haab om ved dette Middel at standse Sygdommens Udbredelse, forordnes af Indenrigsministeriet, at Saadant ikke mere maa finde Sted“. Det er altsaa, forekommer det mig, klart, at, uag- tet det i Slutningen af samme Afsnit hedder, at Ministeriet kan lade hele Besætninger ned- slaae, maa det dog staae i Ministeriets Magt at forordne, at Erstatning ikke længere finder Sted. Men, som sagt, der var ogsaa person- lige Grunde, som gjorde, at jeg ikke tidligere har kunnet indbringe Lovforslaget, Grunde, som det imidlertid ikke kan interessere Thinget at høre Noget om. Jeg troer ikke, at man kan bebrejde mig dette, thi saasnart det blev mig klart, at det var nødvendigt, at der kom en Lov som den, der her er forelagt, kom jeg med mit Forslag. Det er mig kjær, at den Ansættelse, som blev udtalt af det ærede Medlem for Kjø- enhavns 5te Valgkreds, ogsaa er den, som jeg nærer om denne Sag, og jeg har viist dette i Gjerningen, idet jeg til et Møde den 27de f. Md., som jeg har ladet afholde i Aarhus, har indsendt en Erklæring om, at det var min Mening, at det var rigtigt, at der ikke var mere end een Forening her i Landet, der be- stæftigede sig med denne Sag, og da Distrik- tets Forsikringsforening for Kreaturer havde taget Sagen i sin Haand, vilde det være urig- tigt, om man andetsteds greb ind, idet man da kunde komme til at splitte istedetfor at samle. Det var just disse Udtryk, jeg benyttede mig af, og som der bleve oplæste. Men Deel- tagerne i dette talrige Møde toge den Be- slutning, at de ikke vilde være i Forening med Derne, men vilde have en særegen For- ening for Sylland. Nu er jeg kommen til den Ansættelse, at naar dette skal være Tilfældet, saa maa der dog ibetmindste sættes en saadan Ud-